

Desig

Josep M. Benet i Jornet

(De la foscor se'n destaca, tan sols, la cara d'un home.)

L'HOME

Aquesta tarda, de nou una tarda meravellosa.

I el fred humit als ossos.

Fred, és esplèndid saber que fa fred. Saber.

Sense bufanda.

El cel espès, sòlid, com si hagués de caure.

No són aquells núvols de formes imponents... Me'n recordo, en dèiem núvols wagnerians.

Aquells núvols que avançaven cap a nosaltres, aquell vespre, aleshores, ¿trenta anys?, quasi trenta anys enrere.

Un record teu.

El cel d'aquesta tarda, tan diferent. Igualment meravellós, també. O més.

Veure-ho així, el teu do.

Bufanda, o millor samarreta.

Sempre sense samarreta.

No dur samarreta ja no vol dir ser jove, però no en dus el fred es fica millor als ossos. L'avançar d'aquells núvols... Quina candidesa.

La carretera mullada, unes quantes bardisses, el plugim que s'atura i ara recomença, el cel tancat: la bellesa.

La bellesa sense excuses que encara es pot veure, sentir, olorar... Que no ha de durar.

El Paradís no durarà.

Lliurat a les tenebres exteriors, allí on no hi ha res.

Ni tan sols dolor o enyorança.

Encara no. De moment, no. Ser aquí.

Aquí, esperant.

Ara, la teva feina.

Aprofitar-ho yoy. La dèria de no malbaratar cap engruna.

Aprofitar el ventet glaçat que es fica pel coll.

Aprofitar-te d'uns peus entumits, d'unes mans balbes.

Aprofitar que encara hi ha una feina per acabar: ajudar-la.

Que ho aconsegueixi.

Potser més tard explicar-li el teu do, però no hi haurà temps.

El quitrà mullat brillant només per tu.

Des del dia, feia ben poc que havies rebut l do, des del dia que va retrobar aquella cara.

Des d'aquell dia no hi ha res més.

Tant li fa.

Alguna vegada, plena de febre, de sobte s'avergonyeix.

Li prens la mà, l'animes, l'empenys.

¿Per què no? Així hi ha una feina a fer.

En el curs d'aquesta tarda meravellosa, d'aquests últims dies esplèndids.

Davant del do, una feina, aquest consol.

Un consol inestable, que tanmateix et permet de ser aquí, quasi feliç en aquesta tarda avara.

El do que fa entendre aquesta tarda avara.

Entendre per fi el color plom del cel, el tremolor de les bardisses, la duresa de l'asfalt... Entendre, sobretot, aquest fred humit que es fica als ossos, que estremeix el teu cos malalt.

La malaltia.

La condemna que afua els sentits, que permet entendre, que permet de ser aquí, pacient i expectant. Que encara no impedeix de poder escoltar aquells sorolls que més s'esperen.

Que encara..., diria que..., que encara em permet escoltar el soroll d'un cotxe quan s'acosta, primer lluny, a penes un lleuger brogit, i després, de seguida, un ronc cada cop més potent, dissolent el pànic, almenys per una estona, que m'empeny a la feina, a resoldre l'espera, a intentar-ho de nou.

Potser passarà aquesta tarda, al llarg d'aquesta tarda meravellosa.

Potser.

Li estic fent senyals.

I sí, el cotxe s'atura.